

РЕШЕНИЕ

№ 2486

гр. София, 07.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 10.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора МИРЧЕВ, като разгледа дело номер **474** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 203 – 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 124 и сл. от Закона за държавния служител (ЗДСл.).

Образувано е по повод определение от 07.01.2010 г. по адм. дело № 4329 по описа за 2009 г. на Административен съд – София град, Първо отделение, 8 – ми състав, с което е разделено производството по предявения иск по чл. 104, ал.1 от ЗДСл в самостоятелно такова, като копие от жалбата и оспорваната заповед на председателя на Българския институт по метрология (БИМ) са докладвани на председателя на съда за образуване на административно дело.

С определение от 19.01.2010 г. производството по делото е спряно до влизане в сила на съдебен акт по адм. дело № 4329 от 2009 г. за отмяна на оспорения административен акт. С определение от 07.07.2011 г. производството по делото е възобновено, поради отмяна на Заповед № 01 от 05.06.2009 г. на председателя на БИМ за налагане на дисциплинарно наказание “Уволнение” на Д. Г. С.. От него е депозирана уточняваща искова молба, в която заявява, че претендира обезщетение по чл. 104, ал.1 от ЗДСл в рамките на десет месеца, за периода от 22.10.2009 г. до 06.12.2009 г. – един месец и пет дни; и периода от 02.04.2009 г. до 03.01.2011 г.- девет месеца или общо десет месеца, през които не е заемал държавна служба и не е получавал възнаграждение за друга работа. Посочва, че претендираното обезщетение е в размер на 8203,90 лева, ведно с дължимата лихва. Предявява иск за начисляване на ДОО върху месечен осигурителен доход от 670,80 лева за целия период на прекратеното служебно правоотношение, считано от 06.06.2009 г. – 22.03.2011 г.; заплащане на полагащият се платен годишен

отпуск за целия период от 06.06.2009 г. до 22.03.2011 г. и доплащане на месечното трудово възнаграждение в размер на 670,80 лева за останалата част от периода от 06.06.2009 г. – 22.03.2011 г., през времето, което не е получавал възнаграждение за друга работа и пропуснати ползи.

В хода на съдебното производство ищецът редовно призован се явява лично, поддържа исковата си молба, депозира множество писмени становища и претендира сторените разноски, включително и пътни разходи в размер на 100 лева.

Ответникът – Българският институт по метрология, редно призован не се явява, представлява се от юрк. Я., която оспорва иска в размера претендиран от ищеца, изрично заявява, че признава размера на обезщетението изчислен от ССЕ по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура – изразява становище за неоснователност на иска.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че Д. Г. С. е работил при ответника по служебно правоотношение, като е заемал длъжността началник сектор “Мерки и измервателни уреди” – Б. в БИМ. Със заповед № 01 от 05.06.2009 г. на председателя на БИМ е било прекратено служебното му правоотношение поради налагане на дисциплинарно наказание “Уволнение”. С решение № 3226 от 21.10.2010 г. по адм. дело 4329 по описа за 2009 г. на АССГ, I – во отделение, 8 – ми състав посочената заповед е отменена. Този съдебен акт е оставен в сила с решение № 3322/09.03.2011 г. на тричленен състав на ВАС, Пето отделение по адм. дело № 16106/2010 г.

По делото са ангажирани писмени доказателства, от които да е видно, че ищецът е възстановен на длъжността “началник сектор”, ранг I – ви младши в БИМ, ГД “МИУ”, РО “С.”, сектор Б. със Заповед № 6 от 21.03.2011 г. на и.д. председателя на БИМ, считано от 22.03.2011 г. и основна месечна заплата от 520 лева и допълнителни месечни възнаграждения за прослужено време 29 г., 6 м. и 5 дни в размер на 29% към основната месечна заплата. С оглед изплащаното възнаграждение на ищеца е депозирал фиш № 1/месец април 2011 г., от който се установява, че брутно трудово възнаграждение на Д. С. е в размер на 670 лева.

От представените и приети по делото писмени доказателства се установява, че ищецът е подал заявление вх. № 011-00-1739 от 13.07.2009 г., въз основа на което е издадено Разпореждане № 011-00-1739-7 от 24.07.2009 г. на ръководителя на осигуряването за безработица към Районно управление “Социално осигуряване” – Б., с което му е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 08.06.2009 г. до 07.10.2009 г. в размер на 6,00 лева дневно.

С разпореждане № 011-00-1739-9 от 11.08.2009 г. ръководителят на осигуряването за безработица е възобновил изплащането на отпуснатото парично обезщетение за безработица на Д. С. за периода от 27.06.2009 г. до 12.10.2009 г. в размер на 6,00 лева дневно. С трето нарочно разпореждане № 011-00-1739-11 от 11.08.2009 г. е възобновено изплащането на отпуснатото обезщетение за безработица на ищеца за периода от 07.07.2009 г. до 20.10.2009 г.

Видно от Удостоверение изх. № 37 от 24.03.2011 г. издадено от [фирма] – Б., се установява, че ищецът за времето от 04.12.2009 г. до 01.04.2010 г. е заемал длъжността “общ работник” с основна заплата в размер на 300 лева и получен брутен доход 1557,83 лева и след удържки в размер на 1241,56 лева.

Ищецът е представил и Удостоверение изх. № 04-25 от 12.04.2011 г., издадено от

[фирма] – Б., в което е посочено, че е бил в трудово правоотношение за времето от м. септември 2009 г. – до февруари 2011 г. За това обстоятелство е ангажирано и като доказателство – Справка за актуално състояние на всички трудови договори, регистрирани в НАП по единният граждански номер на Д. С.. От нейното съдържание се установява, че трудовото му правоотношение с “Х. компания” е за времето от 03.01.2011 г. до 21.03.2011 г., на което съда дава вяра.

В хода на съдебното производство освен посочените съдебни актове, удостоверяващи трудови и служебни правоотношения на ищеца, са приети като доказателства по делото заверени копия от трудовата й книжка, така и приети без оспорване от страните заключение по допусната съдебно – счетоводна експертиза.

На поставените въпроси, експертизата е отговорила, че при определяне на brutното възнаграждение на основание чл. 32, ал.1 от ЗДСл към основното възнаграждение следва да се прибавят и 27 % допълнително възнаграждение с оглед прослужените години на ищеца към датата на незаконосъобразното прекратяване на служебното му правоотношение 05.06.2009 г. – 27 г., 8 м. и 19 дни. На базата на получаваната към онзи момент основна заплата от 520 лева и 140,40 лева – допълнително възнаграждение за трудов стаж е получено brutно възнаграждение в размер на 660,40 лева. Експертизата е определила 10 – ет месечния период, за който се дължи обезщетение по чл. 104 от ЗДСл, а именно: 08.06.2009 г. – 07.04.2010 г.

Вещото лице е посочило, че за времето от 08.10.2009 г. – 06.12.2009 г. и 01.04.2010 г. на ищецът се дължи пълно обезщетение, за периода от 07.12.2009 г. – 31.03.2010 г. разликата между полученото възнаграждение по трудов договор и brutното възнаграждение от БИМ и за времето от 08.06.2009 г. – 07.10.2009 г. – разликата между полученото обезщетение от НОИ и brutното възнаграждение от БИМ.

В заключение и в табличен вид е посочено brutното трудово възнаграждение дължимо от БИМ, получените обезщетения и трудови възнаграждения и крайния размер според него вещото лице дължимото обезщетение.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Правилото на чл. 125 от ЗДСл регламентира, че имуществените спорове по този закон се предявяват в 3-годишен срок по общия исков ред. Следователно исковата молба е заведена преди изтичането на този срок с оглед постановяването на Решение №3322 от 09.03.2011 г. по адм. дело № 16106 от 2010 г. на ВАС – Пето отделение, с което потвърдена отмяната на незаконното прекратяване на служебното правоотношение на ищеца. Исковата претенция е депозирана едновременно с оспорването на заповед № 01 от 05.06.2009 г. на председателя на Българският институт по метрология.

На следващо място, за да е допустима исковата молба за присъждане на претендираното обезщетение по чл. 122, ал.3 от ЗДСл следва да са изпълнени изискванията на чл. 204 от АПК, а именно, че са подсъдни на административния съд исковите за обезщетения, които се предявяват самостоятелно след отмяната на административния акт по съответния ред. Това условие безспорно е изпълнено, поради което искова молба е процесуално допустима.

Разгледана по същество е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

За да бъде уважен предявеният иск, следва да се установи осъществяването на следните елементи от правопораждащия фактически състав визиран в нормата на чл. 122, ал. 3 от ЗДСл.: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение; явяване на служителя за заемане на съответната длъжност в 14 дневен срок от постановяване на

отменителния акт; недопускане на изпълнение на съответната длъжност; вреда, която представлява обезщетение в размер на brutната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения.

В случая с влязло в сила съдебно решение № 3226 от 21.10.2010 г. на АССГ, Първо отделение, 8 – ми състав по адм. дело № 4329/2009 г., потвърдено с Решение № 3322 от 09.03.2011 г. на ВАС, Пето отделение по адм. дело № 16106/2010 г., е отменена заповед № 01 от 05.06.2009 г. на председателя на БИМ, издадена на основание чл. 90, ал.1, т.5 от ЗДСл, с която му е наложено дисциплинарно наказание “уволнение” и е прекратено служебното правоотношение между страните в производството.

По делото не се спори, че ищецът се явил в предвидения от закона 14 дневен срок за заемане на длъжността началник сектор в БИМ, ГД “МИУ”, РО – С., сектор – Б.. Не се спори и по отношение на получените обезщетения от ищеца от СУ”СО” за безработица, както и получените възнаграждения по сключените последващи служебни и трудови правоотношения.

Спори се относно размера на претендираното обезщетение по чл. 104, ал.1 от ЗДСл, както и по отношение на претендираните лихви на основание чл. 86 от ЗЗД.

Искът с правно основание чл. 104, ал.1 от ЗДСл е за обезщетяване в резултат на отменен от съда като незаконосъобразен административен акт – заповед за прекратяване на служебно правоотношение и като такъв подлежи на разглеждане по реда на чл. 203 и сл. от АПК. Съгласно чл. 104, ал.1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата.

В конкретния случай се претендира обезщетение за десет месеца, времето, през което ищецът С. не е заемала държавна служба в резултат на незаконното уволнение, в размер на 8203,90лева с оглед депозираната искова молба, а с оглед установеното от експертизата 4539,18 лева,, както и претендирането на ДОО и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Върху така определеното обезщетение се претендира и законната лихва, на основание чл. 86 от ЗЗД.

По делото от страна на ответника не се твърди да е извършил плащане на обезщетение на основание чл. 104, ал.1 от ЗДСл. Липсват и доказателства в тази насока. Поради това настоящия съдебен състав намира, че искът за заплащане на обезщетение е доказан по своето основание. Искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, издал акта – председателя на БИМ.

Съгласно чл. 104, ал.1 от ЗДСл обезщетението за оставане без работа поради незаконно уволнение е в размер на brutната заплата, определена на държавния служител към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата. Според текста на чл. 67, ал.1 от ЗДСл, brutната заплата на държавния служител се състои от основната заплата и допълнителни възнаграждения.

Настоящият съдебен състав не приема установения размер на brutното трудово възнаграждение от заключението на вещото лице, тъй като същото не е взело предвид

първото изплатено възнаграждение след възстановяване на ищеца на заеманата от него длъжност, което е в размер на 670,80 лева, включващо 520 лева основна заплата и 29 % допълнително възнаграждение за прослужено време – 150,80 лева. Съдът приема за база за изчисляване на обезщетението брутно възнаграждение от 670,80 лева. Това е така, защото законодателят в изречение последно на чл. 104, ал.1 е дал алтернативата към кой момент да се определя брутно трудово възнаграждение, а именно или към датата на обявяване на прекратяване на служебното правоотношение за незаконосъобразно или неявяването на държавния служител на работа. В настоящия случай заповед № 01 от 05.06.2009 г. е отменена с влязъл в сила съдебен акт на 09.03.2011 г., а служителят се е явил на работа на 22.03.2011 г., поради което следва да му бъде призната за база при изчисляване на обезщетението брутна трудова заплата към м. 03. 2011 г., която е в размер на 670 лева, а не както е приело вещото лице по делото. За яснота е необходимо да се посочи, че чл. 118 от ЗДСл предвижда, че за служебен стаж се признава и времето, през което не е съществувало служебно правоотношение, когато държавният служител не е бил на служба поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването му на служба, поради което процентът за прослужено време се определя и въз основа на това време.

Имайки предвид горното и приложения метод от вещото лице при изчисляване на дължимото обезщетение, съдът стигна до следните изводи – за месец 06.2009 г. – при 22 работни дни, от които 5 отработени се дължи обезщетение в размер на периода от 06.06.2009 г. – 518, 35 лева; за периода м. 07 – 11.2009 г. и 01. 04. - 06. 04. 2010 г., вкл. обезщетението е в размер на 3521,70 лева, а за м.12.2009 г. – м. 03.2010г., когато е налице трудово правоотношение с [фирма] размерът след приспадане на по-ниското възнаграждение е общо 1125,37 лева. При така извършените нови изчисления дължимото обезщетение по чл. 104, ал.1 от ЗДСл е в размер на 5 165,42 лева. Този размер следва да се признае на ищеца ведно с дължимата лихва от датата на подаване на жалбата до съда.

За пълното и яснота на ищеца е необходимо да се подчертае, че исковата му претенция е допустима и доказана за десет последователни месеца считано от датата на прекратяване на служебното му правоотношение (06.06.2009 г. – 06.04.2010 г.). Аргумент в тази връзка е изречение 2 на чл. 104, ал.1, което казва, че когато служителят е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. По тези съображения искът е неоснователен за периода от 07.04.2010 г. до възстановяването му на работа. Иначе казано законодателят не допуска възможност служителят сам да избира периода, за който да му бъде изплатено обезщетение поради незаконно прекратяване на служебното правоотношение.

Съдът намира за неоснователни и недопустими другите предявени иски за осъждане ответника да внесе дължимите осигурителни вноски за периода, през който е останал без работа поради незаконното уволнение, защото по силата на чл. 123 във връзка с чл. 118 от ЗДСл последиците от отмененото незаконно прекратяване на служебното правоотношение се вписват служебно от работодателя, както се внасят и съответните осигурителни вноски.

Що се касае за предявения иск за изплащане на неползваните отпуски по реда на чл. 61 от ЗДСл за времето от 06.06.2009 г. до 21.03.2012 г., същият представлява имуществен

спор, който на основание чл. 125 от ЗДСл се предявява по общия исков ред.

В тази връзка е необходимо да се посочи, че имуществен спор представляват и исканията да се осъди ответника да заплати разликата в лихвата по ползван кредит от ДСК Б. за периода на същата от 9,95% на 13,5%; здравословни проблеми – претърпян катастрофа, и неизплатени премии, добавки, ДМС и прочие.

С оглед посочената правна норма (чл. 125 от ЗДСл) така направените претенции не следва да се разглеждат пред административните съдилища, а пред общите съдилища като компетентността им следва да се определи и с оглед имуществената претенция. Тези обезщетения разгледани не представляват обезщетения за причинени вреди от незаконосъобразни административни актове, действия или бездействия на административните органи, определени в чл. 128, ал. 1, т. 5 от АПК, което би обусловило подсъдност на тази искова претенция пред административния съд, а се касае за притезание с граждански характер, което е предмет на разглеждане по общия исков ред. В такъв смисъл е и последната практика на смесения петчленен състав - Определение № 60 от 02.08.2011 г. по дело № 65/2010 г. и Определение № 50 от 06.07.2011 г. по дело № 54/2010 г.

По отношение твърдяното уронване престижа и морала на държавен служител, законодателят е предвидил самостоятелен правен ред за търсена на обезвреда, който е несъвместим за разглеждане в настоящето производство.

Така допълнително предявените претенции са направени изрично с депозираната по делото писмена защита след даването ход по същество, поради което съдът не може да се произнесе по тях с нарочен съдебен акт, но отбелязва че горните мотиви са изцяло относими.

С оглед направеното искане за присъждане на сторените разноски от ищеца, съдът намира, че същото следва да бъде признато в размер на 80 лева – внесения депозит за вещото лице. Не следва да се присъжда претендираната сума от 100 лева за пътни разходи, тъй като такива са представени едва с писмената защита с 9651 от 20.04.2012 г. и представляват два билета за еднократно пътуване със столичния метрополитен. Непосредствено на техния баркод е изписано, че са издадени на 07.02.2012 г. и 05.03. – на тези дати не е имало насрочени съдебни заседания по делото, както и не са извършвани други действия по делото от Д. С., поради което с тях не се доказва използването на превоз, свързан с процеса. Що се касае за представените билети за пътуване и фискални бонове, същото от тях не може да се направи извод, че са свързани с участието на ищеца в съдебното производство, защото от тяхното съдържание не може да се установи вида на използвания превоз, както и датите, на които е осъществен. Фискалните бонове са издадени на дати, на които не е имало провеждане на съдебни заседания.

Воден от гореизложеното, Административен съд – София град, I – во отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Български институт по метрология да заплати на Д. Г. С., ЕГН [ЕГН] сумата от **5 165,42 лева (пет хиляди сто шестдесет и пет лева и четиредесет и две стотинки)**, на основание чл. 122, ал. 3 от ЗДСл. и законна лихва от датата на подаване на исковата молба 23.06.2009 г. до окончателното изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до претендиран размер на обезщетението и законната лихва.

ОСЪЖДА Българският институт по метрология да заплати на Д. Г. С., ЕГН [ЕГН], сумата от 80 лв. (осемдесет лева), представляващи направените разноски по делото.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм.д.№ 474/11 г. по описа на Административен съд София град, Първо отделение, 8 състав в частта на исковата молба, с която се претендира обезщетение по чл. 61 от ЗДСл , ведно с претендираната лихва за забава.

ИЗПРАЩА на основание чл.135, ал.2 АПК делото в посочената част по подсъдност на Районен съд – Благоевград.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: